

Capitolul 4

Curaj și har –

Un ajutor pentru studiul cărții Estera

Capitolul 4

Mardoheu și iudeii în sac și cenușă

Primele versete ale acestui capitol ne dau o imagine a ceea ce a produs la iudei planul de nimicire al lui Haman. Deosebit de impresionantă este reacția personală a lui Mardoheu: „Mardoheu, aflând tot ce se petrecea, și-a sfâșiat hainele, s-a îmbrăcat cu un sac și s-a presărat cu cenușă. Apoi s-a dus în mijlocul cetății, scoțând cu putere strigăte amare” (versetul 1). Avem aici un tablou nimerit despre suferințele lui Hristos în zilele vieții Sale pământești, „aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi” (Evrei 5,7). Suferințele cele mai profunde, pe care El le-a îndurat, nu erau suferințele venite din partea oamenilor, ci din partea lui Dumnezeu, și Hristos a adus din pricina aceasta plângerea Sa înaintea Feței lui Dumnezeu. El nu a strigat către oameni. Când a stat înaintea lui Irod și a lui Pilat, El a tăcut. Și înaintea sinedriului El a tăcut. Ce I-au făcut oamenii nu a fost lucrul cel mai grav. Însă El a strigat către Dumnezeu, în Ghetsimani și în mod deosebit pe Golgota, unde s-a auzit strigătul Lui tare și cu amar: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Cine poate înțelege aceste suferințe? Erau suferințele cauzate de părăsirea Lui de către Dumnezeu, pe care El le-a îndurat în măsură deplină. Mardoheu a strigat către Dumnezeu, deoarece se părea că Dumnezeu ar fi părăsit pe poporul Său, dar Hristos a fost cu adevărat părăsit de Dumnezeu. „Porunca împăratului” se referea *la El!* El trebuia să moară, și nu era moartea de martir, cea pe care El a suferit-o. Nu, I-a plăcut lui Dumnezeu ca El să trebuiască să guste moartea păcătosului (Evrei 2,9.10). Dumnezeu L-a așezat acolo pe Golgota în țărâna morții (Psalmul 22,15). I-a plăcut lui Dumnezeu să-L zdrobească (Isaia 53,10). Din cauza acestor suferințe Hristos a strigat către Dumnezeu. Și cine a auzit strigătul Lui tare, cine a înțeles lacrimile Lui? A fost numai Unul, și Acesta a fost Același care L-a lăsat să meargă în aceste suferințe. Plângerea Lui s-a înălțat spre Dumnezeu și Dumnezeu I-a răspuns, prin aceea că L-a eliberat din moarte.

Mardoheu a strigat către Dumnezeu (chiar dacă aici aceasta nu este exprimat prin cuvinte, deoarece în această carte Dumnezeu Se ține ascuns), și tot așa a fost și la popor. Pretutindeni, unde porunca și decretul împăratului se făcea cunoscut, la iudei era „mare jale, posteau, plângeau și se văitau și mulți se culcau în sac și în cenușă” (versetul 3). Mardoheu se face una cu poporul în strâmtorarea lui, în care a ajuns. În același fel Se va face Hristos în viitor una cu rămășița poporului Său, când aceasta în timpul necazului cel mare va fi dată puterii vrăjmașului ca oile de tăiere. În mijlocul suferințelor El le va îndrepta privirile spre Sine Însuși, ca Robul suferind al Domnului. Atunci se va arăta și - așa cum noi găsim prezentat simbolic aici în versetul 4 – că la început rămășița nu va avea nici o înțelegere pentru aceasta. Estera vrea să îndepărteze sacul lui Mardoheu: ea nu înțelege de ce el suferă. Așa se va întâmpla în curând cu rămășița; dar cu regret așa a fost și cu puținii credincioși, pe care Hristos i-a întâlnit în poporul Său în timpul vieții Sale pe pământ. Ucenicii nu aveau nici o înțelegere pentru suferințele Lui. La prima anunțare a suferințelor, Petru a zis: „Să Te ferească

Capitolul 4

Dumnezeu, Doamne! Să nu ți Se întâmple așa ceva!” (Matei 16,22). Scurt timp înainte de luarea Lui în captivitate, ei au zis: „Doamne, iată aici două săbii. Și El le-a zis: Destul.” (Luca 22,38). Și când Domnul Isus în Ghetsimani a îngenuncheat și S-a rugat cu înflăcărare, ucenicii au arătat neînțelegerea lor, prin aceea că mereu au adormit. Tot așa și pentru rămășița din viitor va fi un drum lung, înainte ca să înțeleagă cu adevărat suferințele lui Hristos.

Hatac mijlocește

Dar după aceea apare în scenă Hatac, unul din famenii împăratului, care a trebuit să relateze lui Estera, din ce cauză Mardoheu era întristat. În el vedem din nou un tablou al Duhului Sfânt, care formează spiritual rămășița și o educă, și care începe acum s-o învețe cu privire la suferințele lui Hristos. Hatac informează pe Estera despre toate: despre ce i s-a întâmplat lui Mardoheu, despre suma de argint, pe care Haman a promis-o pentru omorârea iudeilor, și despre ce lege a fost dată. Dar totodată i-a poruncit ca ea să se ducă la împărat, cu scopul de a implora grația acestuia și să stăruie de el pentru poporul ei (versetele 5-9).

Estera trebuia să devină conștientă, că și pe ea o așteaptă aceeași soartă, ca și pe Mardoheu. Suferințele Domnului sunt aici legate împreună cu cele ale rămășiței. Ce a suferit Hristos din partea vrăjmașilor Lui, va fi după aproape două mii de ani partea credincioșilor iudei în timpul necazului cel mare. Așa cum Estera este informată aici prin mijlocirea lui Hatac despre suferințele lui Mardoheu, de care și ea va avea parte, (vezi versetul 13), tot așa în curând rămășița va cunoaște prin învățătura Duhului lui Dumnezeu, că ea este unită cu un Mesia suferind. De ce a avut El parte, va veni și peste credincioșii iudei. Irod va apare iarăși în persoana lui antihrist. Pilat, reprezentantul imperiului roman, va apare iarăși în persoana „fiarei” (compară cu Apocalipsa 13,1), care în timpul din urmă vor fi împotriva rămășiței. Sunt aceiași vrăjmași, și este același satan, care s-au împotrivit lui Hristos și care atunci vor strâmtora rămășița.

Har înainte de lege?

Dar Hristos va fi atunci și Acela care Se știe unit cu ai Săi și le arată cum trebuie să acționeze – așa cum aici Mardoheu spune lui Estera ce are ea de făcut. Estera trebuie să meargă la împărat, ca să implore îndurarea lui, și tot așa rămășița va învăța să strige la Dumnezeu, atunci când va fi în necaz. Prin învățătura lui Hristos și a Duhului Său ea va fi adusă să facă aceasta, dar este un drum lung, înainte ca ea să învețe să se sprijine pe harul lui Dumnezeu. Durează mult, până Estera înțelege, că aceasta este singura soluție. Durează mult până un om recunoaște că el poate să scape de judecată numai pe baza harului lui Dumnezeu. Estera răspunde, că este o lege care interzice să mergi la împărat fără să fi chemat. Oricine știe că: „Toți slujitorii împăratului și poporul din ținuturile împăratului știu că este o lege care pedepsește cu moartea pe oricine, fie bărbat fie femeie, care intră la împărat, în curtea dinăuntru, fără să fie chemat. Numai acela scapă cu viață, căruia împăratul îi întinde sceptrul de aur. (versetul 11).

Obiecțiile, pe care Estera le face, sunt, că legea interzice să te apropii de împărat după bunul plac. Aceasta este o realitate cunoscută, și principial ea are dreptate; această lege exista. Însă atâta timp cât cineva se așează pe fundamentul legii, niciodată el nu va cuteza să se apropie de

Capitolul 4

Dumnezeu. Atunci nu este intrare liberă la Dumnezeu. Aceasta este marea lecție, pe care noi o învățăm aici. Pe baza legii se poate desigur încerca prin fapte bune să câștigi favoarea lui Dumnezeu, dar prin aceasta niciodată nu se poate primi certitudine. Omul rămâne la distanță de Dumnezeu. Dar ca să mergi simplu la Dumnezeu și să implori har, nu pe baza propriilor merite, ci numai pe baza îndurării lui Dumnezeu, aceasta necesită mult exercițiu de suflet. Vedem aceasta aici la Estera, și aceasta este totdeauna așa la fiecare care se așează pe fundamentul legii. Pe această bază nu este intrare liberă la Dumnezeu, nu este nici o apropiere în partea cea mai dinăuntru a curții din față, nici o părtășie în Locul Preasfânt. Aceasta ne-o poate da numai Evanghelia, vestea bună despre *harul* lui Dumnezeu (compară cu Romani 5,1.2; Efeseni 2,18; 3,12; Evrei 10,19-22). Cine se așează singur pe fundamentul *legii* și ia legea drept ghid pentru relațiile lui cu Dumnezeu, pe acela îl așteaptă moartea (Romani 7,10; Galateni 3,10-13). Legea dă naștere la mânie (Romani 4,15). Pe păcătos îl așteaptă judecata, dacă el vrea să se apropie de Dumnezeu; aceasta este ceea ce îi arată legea. Pe baza legi este numai moarte, așa cum spune Estera aici: că este valabilă o lege, și anume că el va fi omorât!

Este o chestiune serioasă să stai pe fundamentul Legii. Căci atunci nu ai aflat ce înseamnă să ai voie să vii în apropierea lui Dumnezeu. Încă nu poți citi mesajul harului în ochii împăratului, în ochii lui Dumnezeu. Încă nu ai atins vârful sceptrului și nu ai gustat că Domnul este bun. Prin multe exerciții de suflet va trebui atunci să înveți, că pe această bază nu poți sta înaintea lui Dumnezeu, și că numai harul lui Dumnezeu poate ajuta. Aceasta va fi așa în mod deosebit cu rămășița lui Israel în timpul necazului cel mare. Strâmtorarea va mâna pe iudei la Dumnezeu, și Duhul lui Hristos îi va instrui și învăța atunci, că ei pot trăi numai prin har. Israel a fost obișnuit din vremuri străvechi să stea înaintea lui Dumnezeu pe baza Legii, aceasta nu va folosi cu nimic rămășiței în timpul necazului cel mare. Legea nu este soluția pentru necazul lor. Ei vor trebui să învețe, să strige la Dumnezeu după har, și Hristos prin lucrarea Duhului Său îi aduce la aceasta, - așa cum vedem aici, că Mardoheu insistă prin Hatac asupra Esterei, să implore grație de la împărat.

Răspunsul lui Mardoheu mărturisește și despre încrederea lui în Dumnezeu (cu toate că el nu numește Numele lui Dumnezeu!). El spune Esterei, că, dacă ea va tăcea, ajutorul și scăparea „vor veni din altă parte”. Dar totodată el o atenționează sever, că atunci ea va muri, și în cele din urmă o atenționează să ia seama la călăuzirea lui Dumnezeu (cu toate că din nou el nu numește Numele lui Dumnezeu): „Și cine știe dacă nu pentru un timp ca acesta ai ajuns la împărăție?” (versetul 14). Aceasta cuprinde și un apel insistent adresat nouă, acum, când El ne oferă ocazia să facem rugăciuni pentru poporul lui Dumnezeu. Cei drept, Dumnezeu nu are nevoie de noi - El are și alte căi și mijloace la dispoziție. Dar să nu vrea El să ne folosească, ca să pășim în spărtură pentru poporul Său? Să nu folosim noi posibilitățile, pe care El ni le oferă? Realmente Dumnezeu nu are nevoie de noi – dar dacă noi nu implorăm harul Său pentru mărturia Sa pe pământ, cine o va face atunci? Haideți să ne punem întrebarea în acest timp de mari încercări, în acest timp de ruină și decădere, în care trăim, dacă noi ne punem suficient la dispoziție pentru poporul lui Dumnezeu.

Dar tot așa de puțin ca și Estera, o putem și noi face pe baza Legii. Noi nu putem merge la Dumnezeu și să-I vorbim despre lucrările noastre, sau despre lucrurile mari, pe care le-au făcut părinții noștri. Acesta este principiul Legii, nu ne folosește la nimic și ne duce numai la moarte din punct de vedere spiritual și moral. Nu, noi trebuie să ne apropiem de Dumnezeu cu totul altfel: noi trebuie să cerem har de la El pentru rămășița, pe care El a păstrat-o, pentru ca

Capitolul 4

ea să trăiască cu adevărat pusă deoparte pentru El și se deosebește de mulți mărturisitori numai cu buzele (capitolul 3,8). Noi nu putem vorbi de drepturi. Istoria rămășiței, pe care Dumnezeu o păstrează până la revenirea lui Hristos, istoria bisericii Filadelfia, este de asemenea caracterizată prin mare slăbiciune. Noi ne putem apropia de Dumnezeu numai pe baza harului și să-L implorăm, ca El în bunătatea Lui să păzească mărturia Sa. Căci dușmanul ne pândește și pe noi și născocеște planuri rele, ca să nimicească mărturia. Estera trebuia să trăiască prin har, însă și noi trebuie să trăim la fel. În curând cu rămășița lui Israel nu va fi altfel decât este prezentat aici în model la Estera, și cum noi vedem aceasta și la Rut și la mireasă în Cântarea Cântărilor: ele toate nu puteau avea nici o pretenție și au fost primite exclusiv pe baza harului. La sfârșitul istoriei lui Israel s-au pierdut toate drepturile; tot așa este rânduit și cu noi, cei care trăim în ultimele zile ale istoriei creștinătății. Dacă Dumnezeu a păstrat ceva, dacă El încă salvează, atunci aceasta este pe baza harului Său bogat și nemeritat.

Estera ajunge să ia o hotărâre și se roagă pentru mijlocire pentru ea însăși (cu toate că iarăși nu se amintește și se vorbește numai de post!), înainte ca ea să meargă la împărat: „Și Estera a trimis să spună lui Mardoheu: Du-te, strânge pe toți iudeii care se află în Suza și postiți pentru mine, fără să mâncați sau să beți, trei zile, nici noaptea, nici ziua. Și eu voi posti odată cu slujnicele mele; apoi vom intra la împărat, în ciuda legii: și, dacă va fi să pier, voi pieri.” (versetele 15 și 16). Acum ea a ajuns așa de departe, că îndrăznește să meargă, nu pe baza legii, ci pe baza harului cel mai curat. Că poate dura mult, până un om ajunge să ia o astfel de hotărâre, vedem și din epistola către Romani capitolul 7. Deseori este o luptă crâncenă îndelungată, înainte ca cineva să părăsească terenul Legii și să se bazeze numai pe har. Ultimele cuvinte ale Esterei („dacă va fi să pier, voi pieri”) corespund, ca să zicem așa, strigătului de la sfârșitul capitolului 7 din epistola către Romani: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa din acest trup de moarte? ...” (versetul 24). Dar, poate răspunsul să fie nesigur? Să nu lase Dumnezeu harul să domine înaintea Legii? Din fericire rezultatul este sigur: „Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!” (versetul 25). Tot așa și Estera este primită în har, așa cum descrie în chip impresionant capitolul următor.